

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Шумен, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. ХаджиИ.а
Йордан В. Димов

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Мирослав Г. Маринов Въззивно гражданско дело № 20223600500551 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №805 от 03.11.2022г. по гр.д.№1564/2022г. Районен съд - гр.Шумен е отхвърлил предявените от Г. И. А. срещу Регионална инспекция по околната среда и водите Шумен искиве с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2, и т.3 от КТ за признаване за незаконно и отмяната на уволнение, извършено със Заповед № 527 от 04.07.2022г. на Министъра на околната среда и водите, за възстановяване на ищеца на предишната заемана от него длъжност „Директор РИОСВ - Шумен“ с място на работа “РИОСВ“ – Шумен, и за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа в размер на 1900 лв..

Недоволен от така постановеното решение останал ищеца, който обжалва изцяло решението на районния съд, като посочва доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, и моли съда да го отмени.

В срока по чл.263 от ГПК, въззиваемата страна не е депозирала отговор на жалбата. Преди съдебно заседание е депозирано писмено становище, в което се излага, че решението е правилно и законосъобразно, и моли да бъде потвърдено.

Въззивната жалба е подадена в срок, редовна и процесуално допустима.

Съдът констатира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, поради което и спора следва да се разгледа по същество.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите изложени в жалбата,

становищата на страните, и прецени поотделно, и в съвкупност събраните по делото доказателства, намери жалбата за **неоснователна**.

Районен съд - гр.Шумен е бил сезиран с обективно съединени искиве с правно основание, чл.344, ал.1, т.1, т.2, и т.3 от КТ, предявени от Г. И. А. срещу Регионална инспекция по околната среда и водите Шумен. Между страните не се спори, а и видно от приложените по делото Трудов договор № 505 от 30.06.2022г., сключен на основание чл.96, ал.1 във връзка с чл.70, ал.1 от КТ при условията на чл.19а, ал.1 от Закона за администрацията с Министъра на околната среда и водите, ищеца бил назначен на длъжност „Директор на РИОСВ-Шумен“, считано от 01.07.2022г. В трудовия договор е отразено, че екземпляр от него е връчен на ищеца на 30.06.2022г., като служител на ответника на длъжност „Човешки ресурси“ е отразил, че ищецът е постъпил на работа на 01.07.2022г., което обстоятелство е удостоверено с полагането на подпис от служителя. Със заповед № 527 от 04.07.2022г. на Министъра на околната среда и водите, връчена на ищеца на 08.07.2022г., трудовото правоотношение между страните било прекратено на основание чл.19а, ал.2, във връзка с чл.19, ал.4, т.4 от ЗАдм. – по преценка на органа по назначаването, считано от датата на връчване на заповедта.

Анализът на горната фактическа обстановка налага следните правни изводи: Съгласно тълкуването на разпоредбата на чл.61, ал.2 от КТ, осъществено с Тълкувателно решение № 1 от 30.03.2012г. по т.д. № 1/2010г. на ОСГК на ВКС, е прието, че законът овластява по - горестоящия спрямо работодателят орган да сключва трудовите договори с лица, в чиито функции е включено и упражняването на работодателска власт, като трудовото правоотношение се създава с предприятието, на което се предоставя работната сила, в случая РИОСВ – Шумен /в с.см. Определение № 266 от 07.07.2014г. на ВКС по ч.т.д. № 3920/2014г., II т.о./. В настоящия случай трудовото правоотношение с ищеца е прекратено на основание чл.19а, ал. 2, във връзка с чл. 19, ал. 4, т. 4 от ЗА. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ЗА, правоотношенията със заместник- министрите, областните управители, заместник областните управители, както и с посочените в чл. 19, ал. 4 еднолични органи, техните заместници и членовете на колегиални органи, могат да бъдат прекратени без предизвестие от органа, който ги назначава, съответно определя, по негова преценка. В чл. 19, ал. 4, т. 4 ЗА, към която препраща цитираната разпоредба, е предвидено, че за органи на изпълнителната власт се считат и ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на министерския съвет, които имат функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт. Фактическият състав на соченото основание включва следните елементи: възникнало правоотношение със заместник- министър, областни управители, заместник областните управители, както и с посочените в чл. 19, ал. 4 от ЗА еднолични органи, техните заместници и членовете на колегиални органи, прекратяването му да е осъществено от органа, който го е назначил, като преценката за прекратяване е на последния. Не се спори между страните, а и от събраните по делото доказателства се установява, че по силата на трудов договор, от 30.06.2022 г. ищеца е назначен на длъжността "Директор на РИОСВ-Шумен". Неоснователни са аргументите на

ищцовата страна, че в процесната хипотеза изобщо не било възникнало трудовото правоотношение за да бъде то прекратявано /теза, противоречаща и лишаваща от правен интерес предявените искиви претенции/. Законът прави разлика между сключването на трудовия договор и началото на неговото изпълнение. Трудовият договор се смята за сключен от момента, в който бъде подписан от работодателя и работника или служителя, или издадената от работодателя заповед за назначение бъде получена от работника или служителя, в който смисъл е и установената съдебна практика - Решение № 156 от 16.05.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1027/2011 г., III г. о., и др.. В случая договора е сключен на 30.06.2022г., служителя е постъпил на работа на 01.07.2022г., а три дена по - късно е бил прекратен на основание чл.19а, ал.2 от ЗАдм., поради което и не може да се приеме, че правоотношението следва да се счита за невъзникнало на основание чл.63, ал.3 от КТ.

Заеманата от ищеца длъжност - "Директор на РИОСВ-Шумен" попада в приложното поле на чл. 19, ал. 1, т. 4 от ЗА. Разпоредбата на чл. 19, ал. 4, т. 4 ЗАдм. сочи белезите на държавните институции, чиито ръководители са органи на изпълнителната власт. Посочените от закона критерии се отнасят до начина на възникване на съответните държавни институции и до функционалното им предназначение, а именно да са създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, които имат функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт. Това означава осъществяването на изпълнително-разпоредителна дейност като част от държавния апарат. Броят, териториалният обхват на дейност и структура, както и правомощията на директорите на РИОСВ са в правилниците за устройството и дейността на РИОСВ, издавани от министъра на околната среда и водите в законовата делегация по чл. 14, ал. 5 ЗООС. Чл. 14, ал. 1 ЗООС възлага и на РИОСВ осъществяването на държавната политика по опазване на околната среда на регионално равнище. Компетентността на РИОСВ като държавен орган произтича главно от развиваната дейност в определена сфера на държавно управление по опазване на околната среда и водите, възложена със специален закон - Закона за опазване на околната среда, в който са очертани властническите й правомощия - чл. 10, ал. 1, т. ЗООС и чл. 14, ал. 1 и ал. 2 ЗООС. Ето защо следва да се приеме, че и длъжността "директор на РИОСВ" е създадена със закон и попада в приложното поле на чл. 19, ал. 4, т. 4 ЗА като отговаряща на критериите - да е създадена със закон и да има функции във връзка с осъществяване на изпълнителната власт. Правомощията на директорите на РИОСВ са уредени на ниво законов нормативен акт - ЗООС. Действително съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 5 от ЗООС, броят, териториалният обхват на дейност, функциите и структурата на РИОСВ, правомощията на техните директори, се определят с правилници, издадени от министъра на околната среда и водите, но това не опровергава факта, че длъжността –"директор на РИОСВ" е създадена със закон - чл. 10 от ЗООС. Съгласно отразеното и в длъжностната характеристика за длъжността "директор в РИОСВ Шумен"/връчена на ищеца на 30.06.2022г. /, директорът организира, ръководи и контролира цялостната дейност на РИОСВ и осигурява провеждането на регионално равнище на държавната политика в областта на опазване на околната среда, издава административни актове в изпълнение на законоустановените му компетенции, наказателни постановления и/или прилага

принудителни административни мерки при констатиране на нарушения на законодателството в областта на околната среда, или възложени са му функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт. Изрично в трудовия договор на ищеца е посочено, че се сключва на основание чл. 19а, ал. 1 от ЗА. В горния смисъл е и съдебната практика - Определение № 728/22.06.2015 г. по гр. д. № 2580/2015 г., Шг. о. на ВКС, Определение № 258/02.03.2016 г. по гр. д. № 208/2016 г., Шг. о. на ВКС, Определение № 5 от 7.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2871/2021 г., IV г. о., Решение № 44 от 26.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4123/2014 г., IV г. о., Определение № 934 от 20.10.2015г. по гр.д. № 3444/2015г., III г.о. и др..

Прекратяването на правоотношенията с лицата по чл. 19 от ЗА, включително и изброените в чл. 19, ал. 4, т. 4 от ЗА еднолични органи на изпълнителната власт, техните заместници и членовете на колегиалните органи, съгласно чл. 19а, ал. 2 от ЗА, могат да бъдат прекратени без предизвестие от органа, който ги назначава по негова преценка, т. е. по целесъобразност. Или соченото основание за освобождаване е специално и преценката не е обвързана с основанията по КТ, а е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Така при оспорване на уволнението, съдебната проверка се ограничава само до това, дали освободения служител е назначен на някоя от длъжностите по чл. 19а, ал. 1 от ЗАДм, за която е приложим реда по ал. 2 от същата разпоредба и дали той е освободен от оправомощения за това орган, които изисквания в случая са налице / в т.см. и Решение № 112 от 05.07.2017 г. по гр. д. № 3433/2016 г., III г. о. на ВКС, Решение № 44 от 26.03.2015 г. по гр. д. № 4123/2014 г., IV г. о. на ВКС, решение № 90 от 10.04.2017 г. по гр. д. № 3982/2016 г., IV г. о. на ВКС, решение № 424 от 18.06.2010 г. по гр. д. № 388/2009 г., III г. о. на ВКС, Решение № 263 от 30.05.2012г. на ВКС по гр.д. № 527/2011г., IV г.о. и др./. Целта на законодателя със създаването на тази разпоредба е да бъде дадена възможност на горестоящия орган сам да извърши преценка с кого най-добре би могъл да изпълнява в пълен обем възложените му функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт. Следва да се посочи и, че е очертан относително тесен кръг от ръководни длъжности, по отношение на които намира приложение разпоредбата на чл. 19а, ал. 2 от ЗА.

По изложените съображения настоящата инстанция намира, че работодателят законосъобразно е упражнил правото си на уволнение по чл. 19а, ал. 2 ЗА, поради което искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ - за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, както и обусловените от него искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 и т.3 КТ- за възстановяване на заеманата преди прекратяването длъжност, и за заплащане на обезщетение по чл.225, ал.1 КТ, следва да бъдат отхвърлени.

Обжалваното решение се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не се следват разноски.

Водим от горното, и на основание чл.272 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №805 от 03.11.2022г. по гр.д.№1564/2022г. на Районен съд - гр.Шумен.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок считано от 31.01.2023г., при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____